

In gesprek met Suzanne Dikker

Door Lotte Haagsma

Aan de studiomuur hangt een lange rij stroken stof. De stoffen zijn in zachte, poederachtige pasteltinten geverfd, soms intens en aards van kleur dan weer licht en ijl. Hier en daar valt de afdruk van planten te herkennen. De stroken vormen de sporen van een ontdekkingsstocht die Suzanne Dikker de afgelopen jaren heeft afgelegd.

De tocht begon met een letterlijke reis naar IJsland, waar Suzanne vier weken deelnam aan een artist-in-residency van het Icelandic Textile Centre. Na een periode van ongeveer twee jaar waarin ze het ontwerpen helemaal los had gelaten, was het verlangen om te maken weer gegroeid. Welke vorm dat nieuwe werk moest aannemen, daar ging ze naar opzoek. "Ik wilde alleen nog waardevolle dingen toevoegen aan de groeiende hoeveelheid spullen waarmee we onszelf omringen." In de twee weken voorafgaand aan de residency reisde Suzanne rond. "Het vulkanische landschap van IJsland is adembenemend. Metalen en mineralen in het aardoppervlak zorgen er voor een dynamisch kleurenpalet: van blauwgrijs tot okergeel en roestig rood, met hier en daar resten sneeuw en op de achtergrond een diepblauwe zee en donkere bergen."

"Mijn plan was om dat landschap om te zetten in een serie weefwerken, van zelf geverfde garens. Maar ik raakte zo in de ban van het verven dat ik nauwelijks meer aan weven toekwam." In een voormalige schapenstal stond Suzanne nachtenlang te verven: koptelefoon met muziek op en gaan. Steeds paste ze de verhouding van pigmenten iets aan, waardoor een grote variëteit aan kleuren ontstond, die langzaam maar zeker overeenkomsten begon te vertonen met het fascinerende IJslandse palet. Op de zolder van de residentie, met uitzicht op het nabijgelegen fjord, maakte ze uiteindelijk één weefwerk. Ze experimenteerde met het inrijgen van het weefgetouw, waardoor er een onregelmatige binding ontstond die de gewonnen kleuren extra diepte gaf.

"Terug in Nederland ben ik met plantaardige verven gaan experimenteren, gewoon met mijn eigen groenteafval en met het onkruid dat rond mijn atelier in Rotterdam groeit. Nu, na ruim twee jaar werken aan het verfijnen van recepturen, werk ik vooral met avocadopitten. Daarmee kun je prachtige roze tinten bereiken. Afhankelijk van de vezel, de voorbehandeling en de hoeveelheid verfstof die je toevoegt kun je spelen met de intensiteit van de kleur. De kleur van plantaardig geverfde stof blijft, onder invloed van licht, zweet en wasmiddel, veranderen. Het gedragen kledingstuk wordt een levend kunstwerk."

Op Instagram post Suzanne af en toe impressies van haar werk: eenvoudig, puur en tegelijkertijd rijk aan texturen en kleurnuances. Een verleidelijke warme, aardse en rozige wereld. "Ik heb altijd gestreefd naar schoonheid," vertelt ze. "Enkele jaren geleden ontwikkelde ik een kleine collectie, met handgeverfde stoffen die refereerden aan bloemenvelden en landschappen. Ik benaderde de stof als een schilderij, waar ik vervolgens een kledingstuk van maakte. Iets helemaal eigenhandig creëren en daarbij het toeval toelaten, dat is wat het verven en het handwerk voor mij zo interessant maakt."

In het Engels klinkt 'textile artist' mooi en ferm, terwijl 'textielkunstenaar' iets knutseligs heeft. Toch ziet Suzanne zichzelf niet puur als modeontwerper. Ze besteedt veel aandacht aan de pasvorm van een ontwerp, maar juist in het haast autonome experiment met weef-, vilt- en verftechnieken zit voor haar de essentie van haar werk. Kleur, materiaal en vorm hangen met elkaar samen en komen uit elkaar voort. Alle stapjes van het maakproces worden door haar doordacht, doorvoeld, ervaren en verfijnd. Alle grondstoffen voor de kleding worden zorgvuldig door haar geselecteerd en verwerkt. De tactiele kwaliteit van het materiaal: de zachtheid, stevigheid, soepelheid. Alles moet kloppen zodat zij kan bepalen waar zij ruimte wil geven aan het toeval.

Langzamerhand heeft Suzanne ontdekt hoe zij haar werk in de wereld wil brengen. Op een kleinschalige en toegewijde manier, met aandacht voor de kwaliteit van materiaal, kleur en vorm. "Ik wil kleding maken die zowel waardevol is voor mij als ontwerper, als voor degene die het draagt. Ik ontwerp en maak het kledingstuk, maar daarna gaat de drager er mee leven en ontstaan er nieuwe verhalen."